

AJUDANT A VIURE

Multiplicar comunió i fraternitat

Malgrat les crítiques més o menys ben intencionades, ningú no pot dubtar que a les nostres comunitats cristianes és un fet evident el servei generós i l'ajuda solidària a tants i tantes que estan patint en el cos o en l'esperit. Per a nosaltres és un escàndol que un de cada quatre espanyols visqui en situació de risc de pobresa i d'exclusió social i, per això, a més de fer-los arribar el missatge d'esperança que neix de l'amor de Déu i demanar per a ells la fortalesa necessària, compartim de moltes maneres els nostres béns multiplicant obres de comunió i fraternitat.

Aquesta és la nostra contribució a la humanitat. El cristianisme s'orienta a la unificació de la humanitat («Que tots siguin u», demanava Jesús). Per això, l'autèntica espiritualitat de comunió té necessàriament un caràcter social. I la mateixa participació en l'Eucaristia, on el Senyor ens convoca i reuneix, ens alimenta de la Paraula i del Pa de vida i ens uneix a Ell en l'ofrena del Sacrifici, es converteix en imperatiu social per a tots els que hi participem i ens demana fer alguna cosa perquè tothom pugui «viure» com Déu ens ho ha fet veure en Jesús. Ell es fa present en el pa i el vi, fruits de la terra i del treball humà, i és des d'aquesta transformació que ens hem de mirar les altres transformacions a les quals cal contribuir.

Cada diumenge ens apleguem al voltant de la Taula eucarística... volent comunicar-nos veritablement amb Jesús i deixant-nos transformar per Ell. I quan fem comunió amb Ell —quan combreguem Jesús, que és «l'Amor diví encarnat»— volem reproduir la seva manera d'entendre la vida. Sense aquesta càrrega de profunditat, la mateixa comunió sacramental pot arribar a ser un gest superficial i extern. Hi ha una veritable trobada amb Jesús en la Missa quan reconeixem i fem veure que Ell, que ens ha convidat a la seva taula, després, al carrer, continua amb nosaltres amb la seva presència silenciosa, i ens acompanya i ens motiva a l'hora d'oferir als nostres conciutadans criteris i exemples de responsabilitat.

Al nostre món venim molt temps emprant la paraula solidaritat com el camí per a realitzar la igualtat de tots, la pau en el món i l'eliminació de la pobresa. Però una veritable «solidaritat» significa sentir-se responsables els uns dels altres, els sans dels malalts, els rics dels pobres, el nord del sud, conscients que allò que podem donar mai ens pertany del tot perquè abans també ens ha estat donat. En conseqüència, cal procurar que el viure «compartint» arribi a ser praxis habitual entre les persones i els pobles.

La nostra societat és molt secular i, de vegades, sembla que augmenta la indiferència i l'agnosticisme, però també hi ha situacions que la van fent cada dia menys autosuficient. Les crisis periòdiques també tenen un efecte purificador. I tot i que molts deixen de banda Déu, perquè consideren que viure relligats a la seva voluntat és una dependència infantil, nosaltres, creients, sabem que sense Déu les coses no poden anar bé, i hem de trobar maneres de presència que estimulin a creure.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

Sr. Bisbe de Lleida

Hem volgut acabar el curs amb una entrevista al nostre bisbe Joan Piris, tot demanant-li un balanç del curs pastoral.

Hem celebrat l'Assemblea Diocesana, sota el lema «Presència d'Església a la societat». Sr. Bisbe, com veu aquesta presència a Lleida?

Hi ha ponts a refer..., però crec que a la societat lleidatana els cristians hi són força presents i conscients que són Església. Perquè aquesta no només la forma el clergat, la formem tots...!

A l'Església hi ha diverses sensibilitats. És fàcil deixar-se portar per les diferències. Com a pastor, insisteix sempre en treballar de manera complementària, buscant sempre la comunió. Per què ens costa tant a tots plegats acceptar-nos?

Forma part de la condició humana. Els dotze apòstols tenien també les seves diverses sensibilitats... Jesús, en la seva pregària final, el Dijous Sant, demana al Pare que «tots siguin u». No és un manament, és una pregària. Vol dir que no és tan fàcil. Déu ens ha creat diferents, rebem dons diferents. Per això som complementaris.

En alguna de les seves cartes setmanals —dèieu— com ha dit Benet XVI, que la vertadera crisi de l'Església és una crisi de fe. Com podem revifar-la?

Tornant a les arrels, tornant a Jesucrist i al seu Evangeli, anant a fons, que Ell sigui el centre. Menys qüestions eclesiàstiques i més eclesials! Els qui ens diem creients, en quin Déu creiem?

Precisament, la «Nova Evangelització» serà el tema de la propera assemblea del Sínode dels Bisbes...

Sí, cal aquest servei evangelitzador a la nostra vella cristiandat. En la societat d'Europa la fe s'ha diluït i cal revifar-la, donant motius de credibilitat.

Hi ha a l'Església una renovada presa de consciència de la necessitat de cooperació dels laics. S'ha d'atribuir a la manca de sacerdots o hi ha quelcom més?

Certament, hi ha alguna cosa més, però és innegable que la manca de sa-

cerdots ha accelerat la creativitat... Aquesta realitat pot ser llegida com a un signe dels temps. A què ens crida Déu, ara? Els ministeris laïcals, en la història de l'Església, han anat sorgint sempre segons les necessitats i el moment cultural.

Des del 2009, sou president de la Comissió Episcopal de la Pastoral de Mitjans de Comunicació. També sou membre del Pontifici Consell per a les Comunicacions Socials. Què s'espera dels mitjans de comunicació de l'Església?

Que siguin realment comunicadors. A Espanya hi ha deu facultats de comunicació vinculades a l'Església. D'aquí sortiran professionals amb criteris cristians... Jo demanaria més serenitat... Sovint, qüestions secundàries ocupen massa espai. La nostra missió és comunicar l'Evangeli, traduint-lo i aplicant-lo a cada realitat.

Estem patint una crisi econòmica de gran abast, que també és una crisi de confiança... Què podem fer com a Església?

La nostra societat necessita un suplement d'ànima, d'esperança! La clau és sentir-nos més germans, compartint de debò i a fons no sols les idees sinó els béns. No quedar-nos en lamentacions, sinó contribuir a la solució. Tota pedra fa paret!

Càritas, junt amb altres entitats cristianes, és la mà solidària de l'Església. Com a bisbe, voldríeu comunicar algun missatge per acabar l'entrevista?

Vull donar gràcies a tots els qui estan donant un cop de mà en el camí de la fraternitat, a tot el voluntariat de Càritas, de la Xarxa d'entitats... Són una força esperançadora i evangelitzadora. Ens cal créixer en la complementarietat, sentir-nos corresponsables en la marxa de l'Església. Som branques del mateix arbre!

Moltes gràcies per les seves paraules. Que acabi de passar un bon estiu!

DIUMENGE XVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dóna-ho a tota la comunitat i que en mengin». El servidor li contestà: «Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dóna-ho a tota la comunitat, i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà». Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*
Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamïn la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles.

S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascun». Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes. Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet, digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé». Ho recolliren i, de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi, n'ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el Profeta que havia de venir al món». Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, uno de Baal-Salisá vino a traer al profeta Eliseo el pan de las primicias, veinte panes de cebada y grano reciente en la alforja. Eliseo dijo: «Dáselos a la gente, que coman.» El criado replicó: «¿Qué hago yo con esto para cien personas?» Eliseo insistió: «Dáselos a la gente, que coman. Porque así dice el Señor: Comerán y sobrará.»

Entonces el criado se los sirvió, comieron y sobró, como había dicho el Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, Señor, / que te bendigan tus fieles; / que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus hazañas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

La multiplicació dels pans. Pintura de l'artista A. Bizuneh, d'Etiòpia

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor; esforzaos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todo, que lo trasciende todo, y lo penetra todo, y lo invade todo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del lago de Galilea (o de Tiberíades). Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos, y al ver que acudía mucha gente dijo a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman estos?» (lo decía para tentarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer). Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo.» Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dijo: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y un par de peces; pero, ¿qué es eso para tantos?» Jesús dijo: «Decid a la gente que se siente en el suelo.» Había mucha hierba en aquel sitio. Se sentaron sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados; lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dijo a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se desperdicie.» Los recogieron y llenaron doce canastas con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido.

La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Este sí que es el Profeta que tenía que venir al mundo.» Jesús entonces, sabiendo que iban a llevárselo para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña, él solo.

COMENTARI

Jesús multiplica els pans i els peixos

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): Jr 13,1-11 / Sl: Dt 32, 18-21 / Mt 13,31-35 □ **dimarts**: Jr 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43 □ **dimecres**: Jr 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13, 44-46 ■ **dijous**: Jr 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53 ■ **divendres**: Jr 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58 □ **dissabte**: Jr 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14, 1-12 ■ **diumenge** vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): Ex 16,2-4.12-15 / Sl 77 / Ef 4,17.20-24 / Jn 6, 24-35.

El cicle de lectura de Marc fa una marrada i ens presenta la multiplicació dels pans i dels peixos en la versió de l'evangeli segons Joan. Aquest episodi, amb densos intercanvis entre Jesús i els qui l'envolten, s'allargarà fins a cinc diumenges, a fi de poder donar la versió completa del gest, segons Joan.

Notem, en primer lloc, que la iniciativa és de Jesús: «Ell ja sap el que vol fer». El text de l'Evangelí de Joan no remarca la fam de la gent que envolta Jesús, ni tampoc es refereix a la misericòrdia de Jesús (sense negar-la), ni subratlla que estan en un lloc allunyat i desert. El protagonisme el té Jesús. La iniciativa de Jesús és un tret que acompanya sovint els seus gestos en l'evangelí de Joan. Es correspon molt de prop amb la pre-

sentació de Jesús que fa aquest evangeli.

Ara bé, Jesús, simplement i senzill, fa una pregunta. La resposta de Felip és un mitjà per fer palesa la magnitud del gest. Aquí tenim un segon tret típic dels miracles de Jesús en l'evangelí de Joan: la seva grandiositat. Jesús converteix més de 600 litres d'aigua en vi; guareix un noi que està a punt de morir i ho fa de lluny estant; posa bo un impossibilitat que feia trenta-vuit anys que estava paralític; guareix un cec que ho era de naixement; ressuscita un mort que feia quatre dies que era al sepulcre. Són gestos que corresponen a grans enviats de part de Déu, que realitzen miracles en nom seu i amb la seva autoritat (Elies, Eliseu, l'àngel que guia el poble en la sortida d'Egipte, Moisès).

D'aquí que l'evangelí de Joan fa servir una terminologia diferent per referir-se a les actuacions miraculoses de Jesús. No se'ls anomena *actes plens de poder* sinó *signes*. Apunten més enllà d'ells mateixos.

Com les grans gestes que acompanyen la sortida d'Egipte, el pas del mar Roig, el do de la llei en el Sinaí, el manà que és l'aliment que Déu els dona en el llarg camí a la terra promesa. Estem en el marc d'accions de Déu a favor del poble que apunten més enllà del messianisme que la gent té com a marc d'interpretació del gest. Per això Jesús, sabent que el volen fer rei (messies), fuig i s'amaga. El messianisme de Jesús va molt més enllà: s'endinsa en l'àmbit de Déu.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

31. Jesús és el veritable Moisès

La multiplicació dels pans al final de la vida pública de Jesús a Galilea és senyal eminent de la seva missió messiànica i al mateix temps cruïlla que marca decisivament el camí de la creu. Em limitaré a la multiplicació dels pans de l'Evangeli de Joan (Jn 6, 1-15). La nostra mirada es concentra en la interpretació del fet que fa Jesús, l'endemà de la multiplicació, en el seu gran discurs sobre el pa de vida que diu a l'altra banda del llac, a la sinagoga de Cafarnaüm. Només voldria descobrir el seu gran fil conductor i sobretot veure'l dins del gran context de la tradició on es troba, que és també des d'on cal entendre'l.

Tot el capítol se situa en un context de contraposició entre Moisès i Jesús: Jesús és el Moisès definitiu, és més gran que Moisès, és el *profeta* que Moisès va anunciar en el discurs que féu a les portes de la terra santa. D'ell va dir: «Li posaré als llavis les meves paraules, i ell els dirà tot el que jo li ordena-

ré» (Dt 18,18). Per això no és casual que al final de la multiplicació dels pans i davant l'intent de la gent de proclamar-lo rei, diguin: «Realment, aquest és el profeta que havia de venir al món» (Jn 6,14), com també d'una manera semblant després d'anunciar l'aigua de vida en la gesta dels tabernacles, la gent diu: «Aquest és realment el profeta» (7,40).

El que Jesús pretén s'ha de veure a partir de Moisès. Ja hem vist que Moisès va treure aigua de la roca, Jesús promet l'aigua de vida. Però el gran do que guardava la memòria en relació amb Moisès, era el manà: Moisès va donar pa del cel, Déu mateix va alimentar amb pa del cel el poble d'Israel peregrí pel desert. Per un poble on molts pateixen fam i sofreixen sota la fatiga d'haver de guanyar el pa de cada dia, això era la promesa de les promeses que en certa manera les concentrava totes: això era bandejar tota indigència, el do de saciar la fam de tots i per sempre.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Acollir el foraster, aprendre dels febles

L'actitud d'acollir l'altre es fonamenta en el ric patrimoni de la tradició bíblica. Els patriarques eren ells mateixos una tribu nòmada. Jesús es refereix a aquesta tradició quan proclama: «Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vaucollir» (Mt 25,35).

L'hospitalitat no és un valor irrellevant en les nostres societats. Tot al contrari: el futur d'Europa, la seva cohesió interna i estabilitat depenen, en part, de l'acollida que siguem capaços de dispensar als estrangers, als forasters que emigren a aquestes terres per llaurar-se un futur. L'hospitalitat no és un valor anacrònic ni obsolet.

L'Evangeli crida a tenir una actitud de solidaritat envers aquells que pateixen, que són vulnerables i es troben en situació de necessitat. Els febles, en la saviesa pràctica de Jesús, no són solament éssers dignes de llàstima sinó éssers dels qui hem d'aprendre. El pobre, el malalt, la vídua, l'endimoniat, l'ancià o el moribund ens ensenyen, ens mostren una dimensió de la vida que, generalment, s'oculta, s'amaga darrere les cortines de la diversió i l'entreteniment.

Patim una greu tendència a ocultar la finitud, la precarietat, allò que suposa límits. La conseqüència final d'aquest procés és que no vivim una vida real sinó una vida fictícia, una quimera bastida sobre bases imaginàries. El procés de majoria d'edat no consisteix a desfer-se de Déu, sinó a assumir allò que s'és, és a dir, la feblesa, la vulnerabilitat. La tendència a apartar-ho dels ulls és una reacció infantil, immadura, pròpia de qui prefereix viure en la ficció.

Hi ha una paradoxa que fa pensar. El Déu-Amor, a l'hora de fer-se present en la història, adopta la forma d'un infant i d'un servent. Quan ens acostem a persones que pateixen algun tipus de feblesa física, psíquica, social o espiritual, aprenem d'ells, ens hi reconeixem i recordem què som i de què estem fets.

Francesc Torralba
Jesucrist 2.0, Ed. Pòrtic (Grup 62)

SANTORAL

29. † Diumenge XVII de durant l'any. Santa Marta, germana de Maria i de Llätzer, amics de Jesús residents a Betània, patrona dels hostalers i taverners; sant Adam, el primer humà; sant Fèlix III, papa (romà, 483-492).

30. Dilluns. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; màrtirs de Sant Joan de Déu (Calafell i altres indrets, 1936); sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans; sant Justí de Jacobis, bisbe.

31. Dimarts. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. Dimecres. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696 - Pagni 1787), bisbe de Gotí i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant

Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. IV), d'origen africà; santes Fe, Esperança i Caritat, verges i màrtirs.

2. Dijous. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julia Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. Divendres. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deixebra de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. Dissabte. St. Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.

INTENCIONS DEL SANT PARE (agost)

General: Que els empresonats siguin tractats amb justícia i amb respecte a la seva dignitat humana.

Missional: Que els joves, cridats al seguiment de Crist, proclamïn i donin testimoniatge de l'evangeli fins als confins de la terra.

ENTREVISTA

► SERGI GORDO

L'enyorat P. Andreu

El passat 3 de juny va morir al Monestir de Montserrat el P. Andreu Marquès, benedictí. Era doctor en filosofia i va publicar diversos llibres sobre hermenèutica, teoria del coneixement, ètica econòmica i filosofia del llenguatge. Mn. Sergi Gordo, alumne del P. Andreu i, posteriorment, professor també a la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), recorda que el P. Andreu, «amb atenta mirada, va detectar els trets nihilistes de la nostra cultura, va reflexionar sobre el gir lingüístic i la postmodernitat, el *New Age*, el budisme i l'èxit dels llibres d'autoajuda, l'economicisme, els fonamentalismes, el misteri del mal».

Quin és el llegat més singular que ens deixa el P. Andreu, com a home de pensament?

El d'un pensador cristià que parteix del pressupòsit que una correcta reflexió filosòfica ens pot ajudar a entendre millor allò que creiem. Res d'humà no li era aliè. Tot plegat el va portar a descobrir tres *paranys* de la filosofia i de la teologia: el racionalisme estret, l'irracionalisme —que és el parany antagònic— i també el parany del positivisme. El remei que ell proposa contra aquests paranys és exercir una reflexió hermenèutica, ja que tot contacte cognoscitiu amb la realitat és ja interpretació d'aquesta realitat.

Llàstima que la malaltia no li hagi permès d'aprofundir en el pensament de sant Agustí...

L'obra agustiniana l'inspirava darrerament vers una metafísica existencial per als nostres dies. Sant Agustí el feia constatar el dinamisme de l'esperit humà, «cor inquiet»: ara sap, ara no sap; ara oblida, ara recorda; ara vol, ara no vol. Qui entén que ell no és pas la font de la llum, entén d'alguna manera qui és aquesta font que ens il·lumina i per la qual percebem la veritat, Déu. Aquesta ascensió de la raó cap a Déu no ens estalvia «de fer i de refer el salt de la fe». No és l'home qui s'enfila amb el seu saber i les seves bones obres vers Déu. Hem de fer un salt vers Déu, que és qui s'abaixa amb la seva misericòrdia i revelació. La raó finita, limitada, ens fa entendre des d'on i vers on fem el salt de la fe, tot còpsant que aquest salt no és pas irracional.

Creieu que a la seva singularitat com a pensador hi va contribuir molt el fet de ser monjo?

Sí, per damunt de tot el P. Andreu ha estat un monjo, consagrat a l'*ora et labora* de la regla de Sant Benet. A Montserrat, des del recés i la disciplina, va consagrar la seva vida a la *comprensio* de la Paraula de Déu. I va ajudar al discerniment i acompanyament espiritual de moltes persones, sobretot alumnes seus, fins i tot en la seva darrera etapa de malaltia, des del silenci, callant, amb la seva mirada penetrant.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

«Los cuatro jinetes del Apocalipsis»

Hace años un escritor y psicólogo de la Universidad de Washington, John Gottman, estudioso de los temas de familia, se empecinó en la idea de investigar

a los matrimonios que tienen éxito y perduran, e intentó descubrir cómo lo consiguen. Leí por primera vez sus interesantes conclusiones en la revista *Newsweek*, y ahora hago un extracto de las mismas para el lector o lectora.

Gottman se inició en la difícil tarea de cuantificar cosas intangibles que hay en la relación de pareja, como, por ejemplo, la emoción, el desinterés, el enfado, etc. A los voluntarios los controlaba a través de sensibles instrumentos que medían la tensión arterial, el ritmo cardíaco, la transpiración... Como resultado elaboró un minucioso *mapa emocional* de cada uno de los miembros de la pareja.

Este autor detectó que las riñas, curiosamente, no son los sentimientos más destructivos para el matrimonio, capaces de socavar la convivencia. Los auténticos demonios de la relación —Gottman los llama «los cuatro jinetes del Apocalipsis»— son: la crítica, el desprecio, estar a la defensiva y encerrarse en uno mismo.

En sus estudios señala que las parejas felices tienen un conocimiento minucioso del mapa emocional de cada uno de los cónyuges, que les ayuda a una correcta *conducción* por los vericuetos de la vida matrimonial, sorteando los obstáculos. Desmiente también la idea tan extendida de que hombres y mujeres proceden de dos mundos emocionalmente muy distintos. Según sus investigaciones, las diferencias de género pueden contribuir a que haya problemas matrimoniales, pero no son la causa. Prácticamente el mismo porcentaje de los hombres y las mujeres que entrevistó contestaron que la calidad de la amistad entre los esposos es el factor más importante de satisfacción matrimonial.

Dr. Paulino Castells
(En pareja, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem del bon samarità com icona de l'acompanyament als malalts i gent que pateix. Acompanyar és intentar caminar al costat de la persona, fent suport quan un no pot més, descarregant culpes, alleugerint el camí... Acompanyar ve del llatí «cum-panis», que seria «compartir i menjar junts el pa», és a dir, compartir la vida, fer junts el camí.

En la malaltia i el patiment, un bon acompanyament és un element clau en el camí de guarició, d'afrontament, de descoberta de la presència de Déu, entenent que el camí és personal i únic, és propi per a cada persona.

Fa un temps, preguntant al llavors cardenal Joseph Ratzinger «quants eren els camins per arribar a Déu?, ell va respondre «tants com són els homes».

Cadascú té diferents línies de sortida, cadascú té diferents trajectòries i cadascú té la seva pròpia línia d'arribada. Però som caminants no vagabunds errants.

En el camí, sí que trobem fites, referències comuns i rutes compartides; i aquí ve la importància de l'acompanyant, que pot ajudar a descobrir aquells punts d'inflexió, a descarregar preocupacions, a trobar espurnes d'esperança i de llum en la foscor.

Però, és el caminant el qui marca el ritme i l'acompanyant qui es posa al seu costat, adequant el pas a la seva velocitat, sense voler-lo fer córrer perquè no el seguiria, però esperant-lo quan s'atura.

Montse Esquerda

Peregrinatge a Montserrat

Els pelegrins dels pobles d'Almatret, Maials, Llardecans, Bovera, Bellaguarda, La Granadella, Juncosa, Els Torms, El Soleràs, Granyena de les Garrigues, Sarroca i Torrebesses de la província de Lleida, pugem a Montserrat, fogar d'oració i de fe cristiana. Aquest any amb el lema «Feliç tu que has cregut».

Amb el nostre pelegrinatge volem reforçar el nostre seguiment a Jesucrist, prop de Santa Maria; oferir el que som i el que vivim, amb l'esperança de que el Senyor de la vida, renovi els nostres cors i ens impulsi a ser «Presència d'Església en la nostra societat».

Dolors Esteve

Vint-i-un africans residents a Lleida obtenen un certificat en formació ramadera

Diumenge dia 1 de juliol, a la seu de Càritas Diocesana de Lleida, 21 africans, entre els quals 5 dones, han rebut de mans de Ramon Baró, director de l'Escola Agrària de les Borges Blanques i també director de Càritas Diocesana, el certificat d'un curs de 30 hores en formació ramadera, en el que han participat.

Aquesta formació, pensada en clau de codesenvolupament, ha estat organitzada pel Departament d'Agricultura de la Generalitat i l'Associació Sinergia Africana de Lleida, amb el suport de Càritas Diocesana.

En aquest curs, varis veterinaris han impartit classes adreçades a donar formació que pugui servir als alumnes a millorar llur experiència en la cria d'aus i esdevenir, així, ells mateixos, agents de desenvolupament en llurs països. Després del lliurament dels certificats, els alumnes han valorat molt positivament el curs, remarcant la part pràctica en la que han visitat diverses granges. Per a més informació: Sr. Ramon Baró, director de l'Escola Agrària de les Borges Blanques, tel. 973 143 169 i Sr. Rasmane, alumne del curs i membre de Sinergia Africana de Lleida, tel. 617 967 918.

Càritas de la parròquia d'Artesa de Lleida: «Càritas, som tots»

Els dies 6, 7 i 8 de juliol, el grup de Càritas de la parròquia d'Artesa de Lleida, un dels més recents de la nostra diòcesi, ha dut a terme la seva primera activitat pública: una tómbola.

El primer objectiu d'aquesta tómbola ha estat fer-se present al poble i fer-se conèixer a tots. D'aquesta manera la comunitat cristiana ha volgut respondre a la crida feta pel nostre germà i pastor, el bisbe Joan, a la seva última carta pastoral: «Presència d'Església a la societat.»

Per això, les dates i el lema d'aquesta activitat han estat curosament estudiats i escollits. En efecte, hem escollit els dies 6, 7 i 8 de juliol que són els tres dies de més

aflluència i activitats lúdiques dins de la setmana de la festa major del poble. Fills i filles del poble, amics i coneguts de fora, habitants de pobles veïns, tots han gaudit en un ambient de festa, d'aquests inicis de les vacances d'estiu. El grup de Càritas no podia doncs trobar un moment millor que aquest per a la seva primera activitat, el lema de la qual ha estat: «Càritas, som tots.»

Aquest lema vol ser una crida a tots a prendre consciència de la importància, avui més que mai, de viure atents a la dolorosa realitat que pateixen tants i tants germans nostres; però no només prendre'n consciència sinó també obrir-se i disposar-se a col·laborar en tota iniciativa caritativa que apunta a donar un cop als qui més ho necessiten.

Aprofitem per agrair a tots la seva contribució a l'èxit d'aquesta activitat i, sobretot, per haver acceptat de compartir amb nosaltres l'alegria de donar. Perquè «hi ha més alegria en donar que en rebre». Aquesta alegria es notava ja durant els dies de preparació, a les cares plenes d'il·lusió dels membres del grup de Càritas, que no han escatimat ni el seu temps ni les seves energies per a revelar a tot el poble, la presència d'una Església generosa i sempre al costat dels més desfavorits.

Mn. Robert Louan

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 12 h (horari d'estiu: juliol-agost)

• Diumenge 29 de juliol:

—Reflexions, conferències i activitats a la Cova del Pare Palau «*Llamados al profetismo: Elías y Francisco Palau, dos profetas de fuego*». (Anna Maria Solé / tel.: 973 794 883 / asole315@gmail.com).

• Del 1 al 10 d'agost:

—**Exercicis personalitzats**, per Magda Bofarull i Ignasi Vila (tel. 669 591 943) al Casal Claver de Raimat. Contacte: Ignasi Salat sj, tel. 649 032 313.

• 15 d'agost:

—**Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu**. A la catedral durant tot el dia s'exposarà la imatge de la Dormició de Maria al creuer de la nau central. A les 12 h, Solemne Eucaristia i tot seguit, processó per dins de la Catedral finalitzant amb el cant de la Salve Regina.

AYUDANDO A VIVIR

Multiplicar comunió y fraternidad

A pesar de las críticas más o menos bien intencionadas, nadie puede dudar que en nuestras comunidades cristianas es un hecho evidente el servicio generoso y la ayuda solidaria a tantos y tantas que están sufriendo en el cuerpo o en el espíritu. Para nosotros es un escándalo que uno de cada cuatro españoles viva en situación de riesgo de pobreza y de exclusión social y, por ello, además de hacerles llegar el mensaje de esperanza que nace del amor de Dios y pedir para ellos la fortaleza necesaria, compartimos de muchas maneras nuestros bienes multiplicando obras de comunió y fraternidad.

Esta es nuestra contribució a la humanidad. El cristianismo se orienta a la unificació de la humanidad («Que todos sean uno», pedía Jesús). Por ello, la auténtica espiritualidad de comunió tiene necesariamente un carácter social. Y la misma participació en la Eucaristía, donde el Señor nos convoca y reúne, nos alimenta de la Palabra y del Pan de vida y nos une a Él en la ofrenda del Sacrificio, se convierte en imperativo social para todos los que participamos y nos pide hacer algo para que todos puedan «vivir» como Dios

nos lo ha hecho ver en Jesús. Él se hace presente en el pan y el vino, frutos de la tierra y del trabajo humano, y es desde esta transformació que nos tenemos que mirar las otras transformaciones a las que hay que contribuir.

Cada domingo nos reunimos alrededor de la Mesa eucarística... queriendo comunicarnos verdaderamente con Jesús y dejándonos transformar por Él. Y cuando hacemos comunió con Él —cuando comulgamos a Jesús, que es «el Amor divino encarnado»— queremos reproducir su manera de entender la vida. Sin esta carga de profundidad, la misma comunió sacramental puede llegar a ser un gesto superficial y externo. Hay un verdadero encuentro con Jesús en la Misa cuando reconocemos y hacemos ver que Él, que nos ha invitado a su mesa, después, en la calle, sigue con nosotros con su presencia silenciosa y nos acompaña y nos motiva a la hora de ofrecer a nuestros conciudadanos criterios y ejemplos de responsabilidad.

En nuestro mundo hace mucho tiempo que venimos empleando la palabra solidaridad como el camino pa-

ra realizar la igualdad de todos, la paz en el mundo y la eliminació de la pobreza. Pero una verdadera «solidaridad» significa sentirse responsables unos de otros, los sanos de los enfermos, los ricos de los pobres, el norte del sur, conscientes de que lo que podemos dar nunca nos pertenece del todo porque antes también nos ha sido dado. En consecuencia, hay que procurar que el vivir «compartiendo» llegue a ser praxis habitual entre las personas y los pueblos.

Nuestra sociedad es muy secular y, a veces, parece que aumenta la indiferencia y el agnosticismo, pero también hay situaciones que la van haciendo cada día menos autosuficiente. Las crisis periódicas también tienen un efecto purificador. Y aunque muchos dejan de lado a Dios, porque consideran que vivir encadenados a su voluntad es una dependencia infantil, nosotros, creyentes, sabemos que sin Dios las cosas no pueden ir bien, y debemos encontrar maneras de presencia que estimulen a creer.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† Joan Piris
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlántico: 0081-0455-94-0006223737